

ohlásil námitku věcné nepřislusnosti, dána byla žalovanému lhůta k žalobní odpovědi s poučením obsaženým v protokole o prvním roku, který žalovaný podepsal, a proto protokol ten podle § 212 a 215 c. ř. s. činí plný důkaz o průběhu a o obsahu jednání. Následky opožděného podání žalobní odpovědi jsou v protokole o prvním roku výslovně uvedeny, protokol ten žalovaný podepsal a proto jest bezvýznamná jeho výtká, že nebyl upozorněn na následky nepodání žalobní odpovědi. An žalovaný nepodal v dané mu lhůtě žalobní odpověď, ve které podle § 243 druhý odstavec c. ř. s. měl udati zejména i okolnosti k odůvodnění námitky nepřislusnosti soudu a označiti důkazy pro dolíčení její pravdivosti, byl tím již prekludován a nastaly již následky zameškání. K návrhu žalobkyně bylo ustanoveno ústní jednání o námitce nepřislusnosti, k němuž se žalovaný nedostavil a při němž bylo vydáno k návrhu žalobkyně usnesení podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. o postoupení spisu příslušnému krajskému soudu civilnímu v Praze. Tento příslušný soud přijal věc v tom stavu, v němž byla u krajského soudu obchodního v Praze, a měl provésti jednání s použitím jednacího protokolu o prvním jednání sepsaného a všech ostatních spisů sporu se týkajících a zahájit je podle § 138 c. ř. s. Když pak žalobkyně učinila návrh na vydání rozsudku pro zmeškání pro nepodání žalobní odpovědi (§ 298 a 396 c. ř. s.), bylo správně tomuto návrhu vyhověno, poněvadž odpověď na žalobu včas nebyla podána. Pokud se dovolatel odvolává na ustanovení § 398 c. ř. s. druhý odstavec poslední věta, jest k tomu odpověděti, že tu jde o soud, u něhož žaloba byla podána a jenž o námitkách jednal a tedy mohl rozsudek pro zmeškání vydati jen, když námitky zamítl. Bylo-li námitce nepřislusnosti vyhověno a byl-li spor podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. k návrhu žalobce postoupen příslušnému soudu, pak tento soud, jemuž spisy byly postoupeny podle § 138 c. ř. s., rozhoduje o návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání ve smyslu § 398 c. ř. s., když lhůta k podání odpovědi na žalobu správně daná při prvním roku, byla promeškána. Nebylo tedy třeba zvláštního zákonného ustanovení pro případ, že žalobní odpověď uložena nepřislušným soudem nebude podána a námitce nepřislusnosti bude vyhověno, poněvadž pro ten případ stačí ostatní zákonná ustanovení (§§ 239, 243, 261, 138, 398 c. ř. s.).

Čís. 12116.

Z rozhodování ve sporu (v prvé stolici) není vyloučen soudce, jenž spolupůsobil jako soudce v trestním řízení, třebaže rozsudek trestního soudu byl závazným (§ 268 c. ř. s.) pro civilní soud.

Příkazu říšského silničního řádu o osvětlení povozu nelze použítí na jízdní kolo, vedené jezdcem, ani obdobně.

Na říšských silnicích není povinností vozidla, tím méně chodce, by používal jen levé strany silnice ve směru jízdy nebo chůze, nýbrž jen vyhýbání protijedoucím vozidlům je nařízeno po levé straně.

Neslyšel-li ten, kdo vedl jízdní kolo, hukot motoru a nebyl-li motor osvětlen, nelze spatřovati jeho neopatrnost ani v tom, že šel podél pravé strany silnice ve vzdálenosti asi 180 cm, aniž, že šel takovým způsobem po silnici v zatáčce a že vedl kolo po své levé straně ke středu silnice.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1932, Rv I 814/32.)

Žalobce, veda za tmy kolo po říšské silnici, byl zachycen neosvětleným motocyklem žalovaného a těžce poraněn. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice důvodem po právu. V odvolání uplatňoval žalovaný mimo jiné zmatek podle § 477 čís. 1 c. ř. s., jež spatřoval v tom, že rozsudek prvního soudu byl vydán za předsednictví téhož soudce, jenž byl členem odvolacího senátu v trestní věci proti žalovanému, v níž byl žalovaný odsouzen pro přestupek podle § 335 tr. zák., spáchaný tím, že najel na žalobce. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil a vyvrátil výtku zmatečnosti t a k t o: Skutečnost, že mezitímní rozsudek byl vydán senátem, jemuž předsedal též soudce, který spolupůsobil při rozsudku ze dne 2. června 1930 jako člen odvolacího senátu ve věcech trestních, nemůže odůvodnit zmatečnost napadeného rozsudku. Z výkonu soudcovského úřadu v civilních sporech jsou v řízení oprávněm vyloučeni jen ti soudcové, kteří spolupůsobili při napadeném rozhodnutí nižší stolice (§ 20 čís. 5 j. n.). Napadený rozsudek byl vydán v první stolici. Nelze proto pohlížeti na předsedu soudu jako na soudce vyloučeného z důvodu, že spolupůsobil v trestním řízení jako soudce, i když toto rozhodnutí v tomto případě jest závazné pro soud civilní (§ 268 c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Dovolatel provádí dovolací důvod § 503 č. 4 c. ř. s., nikoliv § 503 č. 1 c. ř. s., vytýkáje odvolacímu soudu, že nesprávným výkladem ustanovení § 20 č. 5 j. n. odůvodnil neopodstatněnost výtky zmatečnosti činěné prvnímu soudu. S hlediska § 503 č. 4 c. ř. s. jest ho odkázati na odůvodnění odvolacího soudu.

Ani po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) nelze dovolateli přisvědčiti. Jízdní kolo není povozem, nýbrž vozidlem a nelze proto předpisů silničního řádu pro Čechy pro říšské silnice (o kterou jde) z 21. června 1886 č. 54 z. z. o povozech použití na jízdní kola doslovně, nýbrž obdobně a v souladu s vyhláškou českého místodržitelství ze dne 27. ledna 1892 č. 7 z. z. doplňující policejní řád pro říšské silnice ohledně velocipedů. Výslovně není tam nikde stanoveno, že jízdní kolo vedené jezdce musí býti v noci osvětleno. Příkazu k osvětlení povozu nelze použití na jízdní kolo jezdce vedené, ani obdobně. Neboť policejní silniční řády jsou předpisy bezpečnostními sloužícími k zamezení nebezpečí hrozícího z jízdy vozidel po silnici se pohybujících. Jízdní kolo vedené jezdce nevyvolává nebezpečí ani pro jiné chodce ani pro jiná vozidla, poněvadž není větší překáž-

kou v cestě, než obyčejný chodec, a nepohybuje se větší rychlostí než chodec. Nelze je proto srovnávat s povozem a s jinými vozidly, nýbrž s chodcem nesoucím nebo vlekoucím břemeno, jenž ani v noci světlem opatřen býti nemusí. Dle těchto předpisů není však ani povinností vozidla, tím méně chodce, by používal jen levé strany silnice ve směru jízdy nebo chůze, nýbrž jen vyhýbání protijedoucím vozidlům je nařizeno po levé straně. Neslyšel-li žalobce hukot motoru a nebyl-li motor osvětlen, nelze spatřovat neopatrnost (§ 1297 obč. zák.) ani v tom, že žalobce šel, veda jízdní kolo, podél pravé strany silnice ve vzdálenosti 1 m 80 cm, poněvadž nemohl tušiti, že se proti němu blíží neosvětlené motorové kolo, a že si jezdec tak neopatrným a nebezpečným způsobem bude počínati. Nelze proto žalobcovu neopatrnost odvozovati ani z toho, že takovým způsobem šel po silnici v zatáčce a že vedl kolo po své levé straně ke středu silnice.

Čís. 12177.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Legitimace majitele cizí směnky na vlastní řad jako indosatáře jest přerušena podpisem směnečníka jako prvního indosanta na rubu směnky, jehož podpis majitel směnky neškrtl.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1932, Rv I 1994/32.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný, přijatel směnky na vlastní řad, že na rubu směnky jest na prvním místě směnečník a přijatel, nikoliv remitent. Procesní soud první stolice směnečný platební příkaz zrušil. Důvody: Z prvopisu směnky, jejíž pravost jest uznána, bylo zjištěno, že směnku podepsal K. jako přijatel a V. jako výstavce. Na rubu směnky jest na prvním místě podpis K-a a pod ním podpis V-a. Žalobce musí však podle § 32 směn. zák. jako vlastník směnky býti legitimován nepřetržitou a až k němu jdoucí řadou indosamentů. První indosament musí býti opatřen jménem remitenta. Tomu však v souzeném případě tak není a není tudíž žalobce podle § 32 směn. zák. legitimován. Odvolací soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Důvody: Z předložené směnky lze vyčísti, že žalovaný K. jest příjemcem směnky a že jejím remitentem jest V. Podepsal-li akceptant směnku nejen na líci, nýbrž zcela zbytečně i na rubu, nemůže jeho podpis na rubu míti právní význam. Prvním indosantem podle obsahu směnky jest tu remitent V., a nikoliv K., kterýž jako akceptant směnku nemohl na jiné osoby převáděti, právo to příslušelo jen remitentovi a dalším indosantům — § 8 směn. zákona čís. 1/1928. Zbytečný podpis akceptanta musí býti pokládán za nenapsaný a mohl účastníky býti škrtnut. Soud odvolací vychází z úvahy, že zbytečný a bezvýznamný podpis K-a na rubu směnky nebyl a nemůže býti prvním indosamentem, a že řada blankoindosamentů zahájena jest teprve podpisem remitenta, takže žalobkyně nepřetržitou řadou blankoindosamentů až k ní jdoucích jest legitimována jakožto vlastník směnky — § 32 směn. zák. čís. 1/1928.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.